

Výlet jsme začali u Quadria. Nejdříve uvnitř v teple jsme si řekli o Kafkovi vše, co formovalo jeho osobnost: nejdříve ovšem životopis, potom vztah k otci s četbou výňatku z Dopisu otci, vztah k ženám, přátelství s Maxem Brodem a nakonec nevléčitelná nemoc, díky které se Kafka dožil pouhých čtyřiceti let.

Poté jsme vyšli ven, kde za Quadriem je veledílo Davida Černého hlava Franze Kafky.

Hlava Franze Kafky se skládá ze 42 pater, tvoří ji 24 tun vysoce lesknoucího se nerezového plechu a celkem váží 39 tun. Pohyblivost je zajištěna motorovými moduly, které jsou propojeny kilometrem kabelů. Všechny patra sochy se mohou otáčet nezávisle na sobě. Socha Franze Kafky rotuje kolem své osy a pokaždé je pozorovateli nabídnut jiný pohled do Kafkovy tváře. Socha měří 11 metrů na výšku, je zhotovena z 252 velkých konstrukčních prvků, nerezový plech spotřebovaný na sochu má plochu téměř 1 500 metrů čtverečních

Uličkami jsme si zkrátili cestu do Celetné, kde v čísle 12, krásném vrcholně barokním Hrzánském paláci, měli Kafkovi rodiče svůj velkoobchod v 1. patře. Na fasádě je pamětní deska s textem: Julie a Hermann Kafkovi, rodiče Franze Kafky, provozovali zde v letech 1906–1912 velkoobchod galanterním a střížním zbožím.

Dále jsme šli do Dušní ulice, kde se nachází socha Franze Kafky od sochaře Jaroslava Róny. Ta se nachází se na hranicích bývalého židovského města, mezi Španělskou synagogou a gotickým katolickým kostelem sv. Ducha. Přesně pod sochou probíhá hranice mezi pražskými obvody Staré město a Josefov. V této zádumčivé i romantické části staré Prahy strávil Kafka prakticky celý svůj krátký život. Sochař Jaroslav Róna, při realizaci spolupracoval s architektonickým studiem Davida Vávry. Socha je 3,75 m vysoká a váží 700 kg. Vybudování pomníku Franzi Kafkovi je projektem Společnosti Franze Kafky. Podařilo se jej úspěšně dokončit po čtyřech letech, za finanční a organizační spolupráce s Městskou částí Praha 1, hlavním městem Prahou a Nadací Nova. Odhalení pomníku se uskutečnilo v roce 120. výročí narození básníka. Pomník

je umístěn tematicky, protože v Dušní ulici čp. 27 Kafkovi také bydleli. Dům už neexistuje.

Na kom to ten Kafka sedí? To mi nedalo spát. Tak jsem hledala a hledala, pátrala, ale všude i u autora a jeho děl, bylo napsáno pouze socha Franze Kafky. Pak jsem narazila na rozhovor Jaroslava Róny s novináři, kterým řekl, že ho inspirovala Kafkova novela Popis jednoho zápasu. Tu jsem si našla, přečetla a pasáž, která vše vysvětlovala, jsem u sochy přečetla. Takže ti, co byli na výletě, to už vědí.

Od záhadné sochy jsme se šli podívat na Kafkův rodný dům. Spisovatelův rodný dům zvaný U věže, stál na rohu dnešních ulic Maiselovy a U radnice, později vyhořel. Na jeho místě vyrostl na počátku 20. století (1902) rohový činžovní dům (náměstí Franze Kafky čp. 24/3, Maiselova čp. 24/2) částečně inspirovaný původní podobou domu, jehož součástí je též dochovaný portál vyhořelé budovy. Na fasádě je pro upomínku připevněna pamětní busta od sochaře Karla Hladíka z 60. let (1966).

Sochař Hladík vytvořil výjimečnou kompozici pamětní desky. Portrét Franze Kafky zakomponoval do reliéfu obloukovitého tvaru, jakoby měl chránit Kafkovy myšlenky. Ty myšlenky jsou skutečně zdařile znázorněny! Desku odhaloval v roce 1966 Eduard Goldstücker.

Ze stanice Staroměstská jsme pak odjeli do stanice Želivského, kde se hned proti východu z metra nachází Nový židovský hřbitov. Nový židovský hřbitov na Olšanech tvoří samostatnou část komplexu Olšanských hřbitovů v Praze na Žižkově. Na západě jej ohraničuje ulice Jana Želivského, na jihu ulice Izraelská (novodobý název, původně to byl úsek ulice Nad vodovodem), na severu je areál bývalého nákladového nádraží Žižkov. Hřbitov zaujímá plochu 101 430 m². Svou rozlohou a počtem náhrobků je největším židovským hřbitovem v České republice. Od roku 1958 je chráněn jako kulturní památka České republiky. Od svého založení až dodnes slouží jako hlavní pražský židovský hřbitov.

Na hřbitově jsme šli ke hrobu Franze Kafky, ale kolem hrobu seděli na zemi německy mluvící studenti a jejich profesor jim četl něco z knihy. Rádi bychom se poučili, ale překážela nám v tom jazyková bariéra. K přístupu k hrobu nám zase překáželi ti studenti, tak jsme se šli podívat na jednu zajímavost a na další významné hroby. Najít nějaký hrob byla docela detektivka.

Při předběžné návštěvě hřbitova jsem se bavila se správcem a on mne upozornil na neobvyklý hrob paní Jitky Štecherové krytý skleněnou deskou, který pro svoji přítelkyni vytvořil krátce před svou vlastní smrtí Bořek Šípek.

Potom jsme šli vyhledat hrob Oty Pavla. Byl těžko k nalezení, protože se jeho jméno už nevešlo na náhrobek, a tak má na hrobě položenou pamětní desku.

Ještě jsme vypátrali hrob Arnošta Lustiga, kterého jsme nemohli vynechat.

Pak jsme se vrátili ke Hrobu Franze Kafky. Studenti již odešli. Na toto místo jsem měla připravenou další povídku. Při mé průzkumné návštěvě totiž byli na hrobě bílé kameny a na nich barevné sklenění brouci. Připadalo mi to jako skvělý nápad. Brouci však z hrobu zmizeli. Ještě že jsem si je vyfotografovala na mobil a mohla jsem ukázat alespoň jejich snímek a k tomu přečíst obsah povídky Proměna.

Už jsme byli docela unavení a hladoví, neb jsme chodili již tři hodiny, takže jsme už měli nárok na jídlo a odpočinek. Ještě mi to nedalo a šla jsem se zeptat správce, kam zmizeli ti brouci. To co mi řekl, mi zvyšuje hladinu adrenalinu, kdykoliv si na to vzpomenu. Prý si nějaký člověk šel stěžovat na Židovskou obec, že někdo dal na hrob brouky. Patrně vůbec povídku Proměna nečetl. No a co udělala Židovská obec? Brouky odstranila a vyhodila. Na hrob prý dali brouky nějakí Němci. No prosím, dali je v Německu zhotovit, jistě za nemalé peníze a přivezli je jako poctu Kafkovi. Dál bych asi byla sprostá...Blbost stále kvete a vyhrává!

Kroniku napsala Dana Hyklová
Fotografovali Mirek Bernát a Marie Koblihová